

Bután indult a hónap. Hó és hideg, megfelelő hangulatról szó sem volt. Disznóhajtás – ahhoz jó lett volna...

De már elsején hajnalban kint voltunk! Nem vártunk mi madarat, de az ördög nem alszik. Gyönyörű pirkadat volt, illő egy nagy reményeket hordozó hónaphoz. Pipára gyújtottam tehát, a puskát a vállamra dobtam, jól behúztam a nyakamat a kabátba, és éreztem, hogy megint eltelt egy év.

Hogy mi történt? Öregebb lettem. Egy olyan világban, ami egy esztendő alatt két év öregedést hoz, és ami pár hónap alatt több borzalmat rejt, többet változik, mint valaha egy évszázad alatt... Persze most vidám voltam, mint a cinege májusban, amikor a levegő balzsamos illatú, a kakukk ébreszti az erdőt, és a hajnali, nedves réten őzbak riaszt...

No, az idő nem volt ilyen idillikus. A havas erdő inkább a bokrok tövéhez, sűrűkbe vezető váltókhöz csalogatta szemem – disznót remélve –, amit nem lőhetünk. Maradt a reménykedés, hogy elkotródik a hideg, és meleg földszagot lehel a cuppogós gyalogút.

De nem sokat járhattunk ki. Leesett az új hó, nekünk meg az állunk. Értetlenkedve álltam az istállóajtóban, és a téli, csipős hószag még a csíráját is megölte tavasi szalonkareményeimnek.

– Szalonka! Áh... Még a varjak is délre húzódnak! Megette a fene az egészet! – gondoltam, és behúztam magam mögött az ajtót, mert megfáznak a malacok... Borús volt a hangulatom, és hajnalonként, amikor kiléptem a csikorgó fagyba, halk, frappáns káromkodást mormoltam a mai világot illetően.

De a hó elment, és reményeim újraébredtek. A természet is eszeveszett tempóban próbálta behozni a lemaradást. Éreztem, a tél az utolsókat rúgja, és napközben, ha dél felé néztem, látni véltem a hatalmas teremtő erő, a Tavasz közeledését. Meg is érkezett! A tocsogók felett kavargva kergették egymást a bibicék, a barázdabillegető peckesen szárítottak a híd betonfalán, és esténként olyan szárnycsattogással repültek a macskabaglyok, mintha a tavaszt tapsolnák a tél felett aratott győzelmeért.

Szinte szökellve jártuk a területet! Megjött a tavasz, megjött az életkedvünk! Megindult a speku-

lálás a helyekért, bár ezen a szalvétányi területen szinte bárhova állhat az ember. Szalonkának azonban se híre, se hamva nem volt... Esténként fél füllel mindig a híreket figyeltük. A környező megyékben már látták őket, itt-ott lőttek is.

Aztán 15-én a Kerekdombon felvertünk egyet. Igazi, hamisítat-

Márciusi morzsák

lan szalonka volt – márciusi. Meglepetett bennünket, nem számítottunk rá. Mosolyogva néztünk össze, és tudtuk, hogy egyre gondolunk. Sokáig kezembem volt a kalap, sok sikert kívántam neki.

Szóval megjötték!

Elkezdünk szalonkázni! Az első madár megpillantása akkora sokk, hogy szó nélkül hibáztam el. Legalább itt vannak – vigasztaltam magam, de hazáig mélyeket szívtam a pipából, és keveset szóltam.

Persze jött a többi hiba is. Ezekről nem beszél sokat az ember, úgyis csak magyarázkodás lenne. Szinte nem is emlékszünk a lövésre. Simán hibázunk. Itt nincs olyan, hogy rosszul jött, gyors volt, vagy zavartak az ágak. Fenét! Bevoltál zsongva, kisbarátom! Hát ezért is szeretjük annyira a szalonkát! Érzed, hogy élsz, hogy halandó ember vagy! Csodálatos!

Persze – valljuk meg, mert így van – azért szalonkát lőni jöttünk ki, és a hibák szaporodásával egyre romlik amúgy rózsás hangulatunk.

Szép este mentünk ki többen is. Saját helyemre álltam. Már régén kinéztem magamnak, nagyon tetszett, de hogy madár is jár-e erre, azt csak remélni mertem. De jött! De még hogy jött! Persze, írhatnám, hogy a szélről tolvaj, szinte súvítva vágott a fejem fölött egy csöppnyi nyiladékon..., de nem. Nyugodt, komoly, férfias, néma tempóban húzott tőlem balra, bár nem sok időt adott.

Dur! – ívben esett a galagonyabokrok szoknyája közé, a szégyenlős sötétbe. Az első hangos szívdobbanás hatása alatt, még a

patront is elfelejtettem kivenni. Olyan döbönt csend lett a lövés után, mint egy kriptában. Tudtam, a többiek most szorosabbra fogják a puskát, de gondolataik az én lövésem körül forognak, találgatnak...

Nem mentem oda, inkább mégis újratöltöttem. Rettentő izgatott voltam. Csak a sötét sűrűt néztem, ahova esett. Persze semmit nem láttam, de megnyugtatót, ha arrafelé hunyorogtam. Soha nem vártam még így a húzás végét... A közeledő léptek zajára már alig emlékszem, csak

Illusztráció: Kovács Tibor

arra, hogy egy hatalmas, mosolygós arc nevetve kérdezi a történeteket. Kapkodva adott válaszomat elnyomta a tuskés bozót recsegése, úgy rohantam. Nem tudtam pontosan, hova esett, és nem is találtuk. Túrtuk a bokrost, sötét volt, a sűrű pedig irgalmatlan. Majd reggel, határoztuk el, és hazafelé menet másra tereltük a szót. Már fogalmam sincs, miről beszélgettünk, de ha azt mondom, hogy ötvenszer játszottam le a lövést magamban, akkor keveset mondok...

Éjszaka fejem alá tett kézzel, nyitott szemmel feküdtem. Minden porcikámmal átéltem a lövést, és tisztán láttam magam előtt, ahogy egy arra portyázó róka szikrázó szemekkel vesz légszimatot... Hogy hogy aludtam el, nem tudom. Talán megállt a szívem...

Hajnalban nagy szél támadt. A barátságatlan idő pont olyan volt, mint a hangulatom. Ilyen idegállapotban – helyzetemet rontandó – egy szellel küzdő madarat úgy hibáztam duplára, hogy nyitva is hagytam a puskát. Nem erőltettem tovább. Leballagtam az útra, és vártam a barátomat.

Egyszerre két dologra kár figyelni, és képzeletben amúgy is egy kihűlt tollcsomó villódzott, elfele vezető rókanyomokkal... Gyerünk keresni!

A hajnali fényben – hogy a fene enné meg – minden másképp tűnt. Az a bokor is ott volt? No, erre nem emlékszem. Mondanom sem kell, teljesen elbizonytalanodtam, hova is esett! Csak sejtéseim voltak. De egy reményvesztett pillanatban barátom szólított. A madár! Ott lógott szégyen fennakadva a galagonyában, épségben.

Ezek után már nyugodtan, feszültség nélkül jártam ki szalonkázni. Ilyenkor teszi az ember a legmélyebb megfigyeléseket, ekkor szalonkázik igazán. Találtam egy régi-új helyet. Tetszett is, meg a többieket sem akartam zavarni.

A madár oda csak a többi puska fölött tud repülni. Izgalmasnak tűnt, hatalmas kilövésrel. Esténként már nagyon jó idő volt, néha az eső is csöpögött. A kabátok lekerültek, könnyű kardiánban vártuk a madarakat.

Új helyemen kezdetben sokat tollászokdtam. Nagy területet láttam be, csak sejtettem, hol húzhatnak ki. Aztán beálltam az akácosba. Itt! – döntöttem, és halanként zártam a puskát. Vártam a fiúk lövéseit.

Lövések helyett azonban egy szalonka jött! Magasan, balra és némán. Lidércmadár volt, egy elkésett, bagolyfejű lovag, aki kapkodva sietett a bálba, hogy le ne kesse a zárótáncot... Nagyot pukant az öreg lócs, és a bálba siető szalonka mozdulatlanul esett a vadföld szélére...

Esve-elve rohantam ki a tiszásra. Sok minden lejátszódott a fejemben a futás közben. Néztem, hogy jön-e még madár – milyen telhetetlen az ember –, és azon gondolkodtam, a többiek miért nem lőttek!? Tiszta helyen fekiéd, nem volt nehéz rátalálnom. Léterdeltem mellé, de meghitt pillanatomat telefonom zörgése vágta félbe. Barátom hívott:

– Megvan?

– Meg.

– Gratulálok!

Sietve kocogtam a többiek felé, de ahogy közeledtem hozzájuk, lassítottam. Kicsit kettős érzéssel léptem melléjük a sötétbe – ők még nem lőttek madarat, de őszinte örömiük feledtette velem ezt a szálkát. Ők a barátaim.

Balog Tamás